

DESDEMONA

Czy ci odmówię? Nie. Bądź zdrow, mój panie.

OTHELLO

Bądź zdrowa, moja Desdemono, zaraz
Przyjdę do ciebie.

DESDEMONA

Pójdź, moja Emilio. —
Czyń, jak ci każe twe upodobanie.
Cokolwiek zechcesz, ja będę posłuszna.
(*Wychodzą Desdemona i Emilia*)

OTHELLO

Cudne stworzenie, niech utracę duszę,
Jeśli nie kocham cię; gdybym nie kochał,
Niech wróci chaos.

JAGO

Szlachetny panie mój, —

OTHELLO

Co mówisz, Jago?

JAGO

Czy Michał Cassio, gdy się zalecałeś
Do naszej pani, wiedział o miłości
Waszej?

OTHELLO

Od pierwszej chwili. — Czemu o to pytasz?

JAGO

Chcę tylko myśli me uporządkować,
A to nic złego.

OTHELLO

Jakie myśli, Jago?

JAGO

Nie przypuszczałem, że ją poznał wcześniej.

OTHELLO

O tak, był często gońcem między nami.

JAGO

Doprawdy?

OTHELLO

Doprawdy? Doprawdy. Czy coś w tym dostrzegasz?
Czy nie jest uczciwy?

JAGO

Uczciwy, panie mój?

OTHELLO

Uczciwy? Tak, uczciwy.

JAGO

Tak, panie mój, o ile wiem.

OTHELLO

A co myślisz?

JAGO

Myślę, mój panie?

OTHELLO

Myślę, mój panie? Jest mym echem, jakby
Potwór się jakiś ukrył w jego myślach,
Nazbyt plugawy, aby go ukazać.
Kryłeś coś w myśli. Słyszałem przed chwilą,
Jak rzekłeś, że ci się coś nie podoba,
Gdy Cassio zegnał mą żonę. I cóż to
Nie podobało ci się? Powiedziałem,
Że towarzyszył mi podczas zalotów;
„Doprawdy?” rzekłeś, brwi ściągając przy tym,
Jak gdybyś skryć chciał w mózgu myśl ohydną.
Jeśli miłujesz mnie, to mi ją ukaż.

JAGO

Wiesz, panie, że cię miłuję.

OTHELLO

Tak, wierzę,

A że znam twoją miłość i uczciwość
I wiem, że ważysz słowa, nim wypowiesz,
Niedomówienia tve tym bardziej trwożą.
U fałszywego, niewiernego łotra
To gra zwyczajna, ale u człowieka
Sprawiedliwego to skryte oznaki
Płynące z serca, które się nie daje
Rządzić wzburzeniu.

JAGO

Jest ów Michał Cassio,

Jak śmiem przypuszczać, uczciwym człowiekiem.

OTHELLO

I ja tak sędzę.

JAGO

Ludzie być powinni
Tym, czym z pozoru są; a ci, co nie są,
Oby ów pozór przemienili w nicość!

OTHELLO

To pewnie; winni być, czym są z pozoru.

JAGO

Więc pewnie Cassio to człowiek uczciwy.

OTHELLO

Nie; jest w tym coś więcej.
Proszę, mów do mnie jak do własnych myśli,
Tak jak rozmyślasz, a myśli najgorsze
Ubierz w najgorsze słowa.

JAGO

Wybacz, panie.
Związany jestem służbą mą, lecz nie tym,
Z czego zwolniony jest każdy niewolnik.
Myśli me zdradzić? A jeśli, powiedzmy,
Są one pełne ohydy i fałszu?
Gdzie znajdziesz pałac, do którego czasem
Jakiś nikczemnik się nie wślizgnie? Kto ma
Serce tak czyste, by w nim nie zasiadły
Myśli zbrukane i nie wiodły rozpraw
Przeciw poczciwym rozmyślaniom?

OTHELLO

Spiskujesz, godząc w przyjaciela, Jago,
Jeśli najłżejsze żywisz podejrzenie,
Że go skrzywdzono, a każesz swym myślom
Unikać jego uszu.

JAGO

Błagam, uwierz,
Że lubię czasem nikczemnie dociekać
(Wyznaję bowiem, że jest plagą mojej
Natury ciągłe śledzenie występku
I często moja dociekliwość widzi
Grzech urojony), a więc błagam, abys
Nie zwracał żadnej uwagi na kogoś,
Kto tak opacznie wnioskuje, a także,
By nie wyrosła twa udręka z moich

Tak niedokładnych, niepewnych spostrzeżeń.
Spokój i dobro twe by ucierpiały,
A z nimi moja uczciwość, roztropność
I honor, gdybym pozwolił ci poznać
Myśli me!

OTHELLO

Rany boskie!

JAGO

Panie mój, dobre imię jest najdroższym
Klejnotem duszy dla mężczyzn i niewiast.
Kto mi sakiewkę skradł, skradł marność, głupstwo;
Miałem to, ma on, było dla tysięcy
Sługą niewolnym; lecz ten, kto mi kradnie
Me dobre imię, rabuje mi dobro,
Które, choć jego nie wzbogaca, czyni
Ze mnie nędzarza.

OTHELLO

O, na Niebiosa, muszę znać twe myśli.

JAGO

Nie możesz, choćbyś me serce miał w dłoni;
Nie poznasz, póki będę nimi rządził.

OTHELLO

Ha!

JAGO

O panie, strzeż się zazdrości;
Jest to zielonooki potwór drwiący
Ze strawy, którą się żywi. Szczęśliwy
Jest rogacz, który wiedząc o swym losie,
Może nie kochać swojej krzywdzicielki.
Lecz, ach, jak wiele chwil przeklętych znosi,
Kto wielbi, wątpi, podejrzewa, kocha!

OTHELLO

O rozpaczy!

JAGO

Szczęśliwy biedak jest bogaczem, jednak
I w górach skarbów znajdzie mroźną biedę,
Kto nieustannie drży, że zubożeje.
O dobry Boże, całe moje plemię
Strzeż przed zazdrością!

OTHELLO

Co? Co to ma znaczyć?

Sądysz, że mógłbym żyć w ciągłej zazdrości
I tak jak księżyc, przy każdej odmianie
Mieć podejrzenia nowe? Nie, raz zwątpić
To raz rozstrzygnąć. I przemień mnie w kozła,
Jeśli uwagę mojej duszy skupię
Na tych rozdętych, błahych przypuszczeniach,
Z których wnioskujeś. Nie będę zazdrosny,
Gdy rzekniesz o mej żonie, że jest piękna,
Uczty wydaje, lubi towarzystwo,
Mówi swobodnie, śpiewa, gra i tańczy.
Cnota dodaje temu cnotliwości.
Ubóstwo zalet mych także nie wzbudzi
Najmniejszej trwogi we mnie lub podejrzeń,
Że się mną brzydzi, — miała bowiem oczy,
Gdy mnie wybrała. Nie, Jago, wpierw muszę
Ujrzeć, nim zwątpię, a gdy zwątpię, dowiedź.
Gdzie są dowody, tam jedno zostaje:
Odpędzić zaraz miłość albo zazdrość!

JAGO

Raduje mnie to, gdyż mam już przyczynę,
Bym z otwartością większą mógł okazać
Me przywiązanie i miłość dla ciebie;
Więc, na mą miłość, zechciej mnie wysłuchać:
Nie będę jeszcze mówił o dowodach.
Strzeż swojej żony, przyglądaj się pilnie,
Gdy będzie z Cassiem. Ale nie patrz na nią
Zbyt podejrzliwie ani łatwowiernie.
Po cóż twą szczerą, szlachetną naturę
Ma własna prawość wyszydzić? Bacz na to.
Zwyczaj naszej ojczyzny znam dobrze,
W Wenecji widzi Bóg różne igraszki,
Których mężowie nie powinni widzieć.
Boviem sumienie najczystsze ma nie ta,
Która nie grzeszy, lecz ta, co grzech skryje.

OTHELLO

Tak mówisz?

JAGO

Biorąc ślub z tobą, oszukała ojca;

A gdy sądziłeś, że drży na twój widok,
Kochała ciebie.

OTHELLO

Prawda.

JAGO

Cóż chcesz więcej?

Ta, która będąc tak młodą, umiała
Takie pozory stworzyć i nakryła
Oczy ojcowskie jakby wiekiem z dębu,
Że chciał uwierzyć w czary. Jestem winien
I błagam, wybacz mą zbyt wielką miłość
Dla ciebie.

OTHELLO

Wdzięczny ci będę na wieki.

JAGO

Widzę, że nieco upadłeś na duchu.

OTHELLO

Ani na jotę; nie, ani na jotę.

JAGO

Lękam się jednak szczerze, że to prawda.
Wierzę, że zechcesz uznać moje słowa
Jako płynące z miłości; lecz widzę,
Że poruszyło cię to. Proszę, abys
Słów mych nie pragnął rozciągać nad miarę
I nie daj wnioskowi przekroczyć granicy
Podejrzeń.

OTHELLO

Wstrzymam się.

JAGO

Jeśli się nie wstrzymasz, panie,
Słowa me z tak złym skutkiem się spotkają,
Jaki mi w myśli nie powstał. Jest Cassio
Mym przyjacielem wiernym. Widzę, panie,
Że poruszyło cię to.

OTHELLO

Nie, niewiele.

Wierzę w uczciwość Desdemony.

JAGO

Niechaj